

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΥ
ΣΧΟΛΗ ΚΑΛΩΝ ΤΕΧΝΩΝ
ΤΜΗΜΑ ΘΕΑΤΡΙΚΩΝ ΣΠΟΥΔΩΝ

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΜΕΤΑΠΤΥΧΙΑΚΩΝ ΣΠΟΥΔΩΝ

...μια καρδιά, εκατό λέξεις, χίλια
συναισθήματα

Ναύπλιο 2015

Συνέβη στο Ναύπλιο, Οκτώβριος του 2014. Τριάντα και δύο άγνωστοι άνθρωποι, μετά από ζόρικες εξετάσεις και βιογραφικά, προκρίνονται ως ιδιαίτερα ικανοί και αποτελούν τη θαυμαστή ομάδα του Μεταπτυχιακού Προγράμματος Σπουδών του Τμήματος Θεατρικών Σπουδών του Πανεπιστημίου Πελοποννήσου. Οι συμπτώσεις και η χημεία οδηγούν στην εκροή απίθανων συναισθημάτων, η ομάδα δονείται και ο ενθουσιασμός εκρήγνυται. Μια καρδιά προκύπτει στο πάτωμα. Εκατό λέξεις από το λεξιλόγιο της ελληνικής γλώσσας κλειδώνουν χίλια συναισθήματα για το μουσείο της ζωής. Συνέβη στο Ναύπλιο, Δεκέμβριος του 2014.

Με συγκίνηση
Άλκηστις

Μια ... σχολική ιστορία

- Εεεε;; Ρώτησε το «Ε» απορημένο.
- Απαπα! Είσαι τελείως ανάγωγο! Το μάλωσε ένα μικρούλικο «α».
- Σςςςς! Ψιθύρισε ένα «ς» καλλιγραφικό, Το «Ζ» κοιμάται.
(Το «Ζ» συνέχισε να ροχαλίζει ατάραχο...)
- ΖΖΖΖΖΖΖΖ....
- Ωωωωωχ! Ξυπνήστε τον πια, πονέσανε τα αυτάκια μου, γκρίνιαξε το «Ω».
- Χι! Χι! Χι! Ξεκαρδίστηκε το «χ».
- Φφφφ! Ξεφύσησε το «Φ».
- Ξξξξουτ! Παλιόγατο! Όλο τα νυχάκια σου βγάζεις και μας απειλείς. Έξξω η βία από τα σχολεία! Φώναξε το «Ξ!»
- Οοοοο! Σταματήστε τις φωνές. Στις γραμμές σας. Στοιχηθείτε. Που πας, παιδί μου; Το «Ρ» πίσω από το «Π». Μάθετε τις θέσεις σας επιτέλους! Ορίστε! Στην τάξη για μάθημα, είπε η κυρία «Ο» η δασκάλα.

Πηνελόπη Αβούρη

Υφαντουργείο ονείρων

Καιρός κρίσης κι οι δραματοσοφοί ονειρεύτηκαν μια ομάδα για να υφάνει στο δραματοαργαλειό το υφαντό της μεταμόρφωσης και της χαράς . Βγήκε λοιπόν η αρχόντισσα των δραματοταγμένων και με τύμπανο κάλεσε όσους επιθυμούσαν την περιπέτεια. Μαζεύτηκαν πολλοί. Κι έπεσαν σε περισυλλογή οι δραματοϊχνευτές. Ποιους θα κρατήσουν; Έτσι στήθηκε μια κρησάρα. Όσοι άντεξαν το ταρακούνημα άρχισαν δουλειά μαζί με τους δραματοψαγμένους Σάββατο φθινοπώρου. Καθένας βάζει τις κλωστές του. Βαμβακερές, μεταξωτές, μάλλινες, λινές, φανταστικές, χαριτωμένες, αγαπησιάρες..... Προσθέτει χάντρες, φτερά, κορδέλες, κοχύλια, κουμπιά ... ό,τι χωρά ο νους. Ακόμη έχει να προσφέρει το πολύτιμο πετράδι της ψυχής. Τώρα που μιλάμε υφαίνουν... Τι θα βγει; Ποιος ξέρει; Αδύνατον να ξεδιαλύνω! Γιατί και εγώ υφαίνω και μοιράζομαι μαζί τους τόσο πολύχρωμες... στιγμές!

Αγγελική Αποστολοπούλου

Θυμάσαι;

Θυμάσαι όταν για πρώτη φορά προσπάθησες να πατήσεις μόνη στα πόδια σου?
Φοβήθηκες κι έπεσες.

Θυμάσαι όταν για πρώτη φορά πήγες σχολείο?

Ένωσες την καρδιά σου να χτυπά τόσο δυνατά, έτοιμη να σπάσει.

Θυμάσαι όταν για πρώτη φορά ερωτεύτηκες?

Τρόμαξες και τόβαλες στα πόδια.

Μπροστά ο φόβος για το άγνωστο, για το καινούριο, ο φόβος να μην πληγωθείς, μην ξεγυμνωθείς.

Ζήσε! Πονάει λίγο, αλλά αν πετύχει είναι η ωραιότερη αίσθηση.

Εύα Ατσαλάκη

Η κλωστή

Ήταν μια μεγάλη γκρι σιδερένια πόρτα που χρειαζόταν να τη σπρώξεις δυνατά! Αλλά έπρεπε για να τα καταφέρεις να πετάξεις τα περιττά σου. Τιμπιδάκια, ράμματα, βαριά παπούτσια, σκιές παντός είδους, σκούρα παλτό, μαύρα ρούχα, κουμπιά που σε έσφιγγαν παντού και κυρίως τα σκουλήκια σου! Αυτά που σου έτρωγαν από μικρή το μυαλό και τα σωθικά χωρίς να σε αφήνουν να ησυχάσεις. Το είχες πάρει απόφαση από καιρό να τη σπρώξεις αλλά πάντα η κλωστή από την οποία ήσουν κρεμασμένη σε οδηγούσε σε λάθος αιωρήσεις! Βρήκες το ψαλίδι και την έκοψες. Ξέρεις από αυτά. Είναι σαν να φτιάχτηκες για να κόβεις κλωστές αποτελεσματικά. Μπήκες! Πράσινα, γαλάζια, καστανά, μαύρα μάτια. Ωραία μάτια! Ανήσυχα! Κι άνοιξες διάπλατα να ακούσεις τα βλέμματα. Στο τέλος της μέρας πήρες αγκαζέ την Έντα Γκάμπλερ και πήγες μια βόλτα στη θάλασσα. Δαιμονική κι αβυσσαλέα! Τη λατρεύεις και τη μισείς μαζί! Όπως τη ζωή! Καλό ταξίδι.

Εύα Γιαγκιόζη

Ο φανταστικός καφές

Σκεφτόμουν ΠΟΣΑ πρέπει να προλάβω. Αγουροξυπνημένη. Πάνω από ένα ζεστό φλιτζάνι καφέ. Το άρωμα του άχνιζε στα ζαλισμένα μου ρουθούνια, τα βλέφαρα μου ανοιγόκλειναν αναποφάσιστα ΚΑΙ η κούπα έγινε πισίινααα... Έτοιμη να βουτήξω τα μούτρα μου σε αυτήν, άκουσα φωνές. Μπροστά στα γουρλωμένα μου μάτια, δυο κόκκοι καφέ πλατσούριζαν στην πισίνα ανέμελοι. Ο καθένας χωριστά και σχεδόν τραγουδιστά φώναζε:

- «Είμαι ο κόκκος Αράμπικα και θέλω ν' ακούσω τον ΡAmmmenteeerr».

-«Είμαι ο κόκκος Ρομπούστα και θέλω να τα μάθω ΟΟΟΛΑα!!!».

ΞΑΦΝΙΚΑ, δέχτηκα μια πλούσια δόση καφέ στο αριστερό μου μάτι.

Σκέφτηκα: «ονειρεύομαι έτσι;; αα Όχι. ΑΥΤΑ, ΔΕΝ γίνονται .- »

Σηκώθηκα. Πήρα την κούπα. Πήρα και την τσάντα και Βουρρρ για Ναύπλιο.

Η ώρα, ήταν 11.00.....

Καλλιόπη Γιαννακούλη

Το μαγικό εδώ και τώρα

Ανοίγω διάπλατα το παράθυρό μου. Ήλιος, φως, πνοή. Ατενίζω τον ουρανό, την απεραντοσύνη του. Χαζεύω με τις ώρες τα πουλιά, τον θαρραλέο τρόπο που ανοίγουν τα φτερά τους. Την ανάγκη τους να ανακαλύψουν νέα μέρη, να ταξιδεύουν. Μου αρέσουν τα ταξίδια, οι νέοι ορίζοντες. Καθετί καινούριο έχει κάτι να σου δώσει, να σου εκμυστηρευτεί, αρκεί να του υποσχεθείς πως το ζητά η ψυχή σου αυτό το νέο, αυτό το απρόσμενο. Σκύβω το κεφάλι και βλέπω ανθρώπους να περπατούν. Είναι περίεργο! Επιλέγουν να περπατούν κι ας έχουν φτερά. Κι ας έχουν αυτό το χάρισμα. Βάζω τα δυνατά μου να τους καλέσω στο δικό μου ταξίδι στη χώρα των θαυμάτων, των 32 θαυμάτων. Μου χαμογελούν.

Γεωργία- Ραφαέλα Διαλιάτση

Πολύχρωμα Βότσαλα

Σπλας! Ο ήχος του βότσαλου που έσκασε μέσα στα ρηχά νερά της μικρής παραλίας με έκανε να ανοίξω τα μάτια μου για να τα κλείσω φευγαλέα λίγα δευτερόλεπτα αργότερα μιας και οι δυνατές ακτίνες του ήλιου με ζάλιζαν. Σπλας! Ακούστηκε ξανά. Σήκωσα νωχελικά τους ώμους στηριζόμενη στους αγκώνες μου και κοίταξα γεμάτη περιέργεια να ανακαλύψω τον ιερόσυλο που μέσα στο καταμεσήμερο τάραζε τα ήρεμα νερά της ακρογιαλιάς και του αναπάντεχα γλυκού ύπνου μου.

Η πανέμορφη, ερημική, μικρή παραλία με τα πολύχρωμα βότσαλα και τα κρυστάλλινα νερά τώρα στα μέσα του Φθινοπώρου ήταν σχεδόν άδεια. Η ματιά μου αφού πλανήθηκε στο χώρο, εστίασε πάνω σε κάτι που μόνο αν πίστευες στα όνειρα θα το καταλάβαινες.

Κατερίνα Δήμα

Ένα σαλιγκάρι με μια ανάποδη ιδέα

Όλα άρχισαν όταν ένα σαλιγκάρι που καθόταν στον καναπέ του αποφάσισε να ζωγραφίσει το ουράνιο τόξο με τα πιο παράξενα χρώματα του κόσμου. Πρώτα πήγε σ' ένα μάγο και εκείνος του είπε: «Αυτό που ζητάς είναι ακατόρθωτο». «Εγώ θα τα καταφέρω!» απάντησε και ξεκίνησε. Ζήτησε από το φεγγάρι λίγο κίτρινο από τα χρυσαφένια του μαλλιά, λίγο κόκκινο από τα πέταλα μιας παπαρούνας, λίγο μπλε από τα κύματα της θάλασσας, λίγο μωβ από τα χείλη μιας βοκαμβίλιας, λίγο πορτοκαλί από τα μάγουλα ενός κοριτσιού, που πιο πριν είχε φιλήσει έναν άγγελο, λίγο πράσινο από τα φτερά ενός λαλίστατου παπαγάλου. «Μα που πήγε το λευκό;» είπε με αγωνία. Έτσι μου φάνηκε. Ναι, σίγουρα το είδα το λευκό να μπαίνει στο δωμάτιο μου.

Κατερίνα Διακουμάκου

Το Κοριτσάκι στη Βαλίτσα

Χρόνια κλεισμένο στη βαλίτσα, το κοριτσάκι είχε αρχίσει να ξεχνά. Ξαφνικά ακούει το κύμα να σκάει στην ακροθαλασσιά και μέσα από μια χαραμάδα τρυπώνουν φωνές, χρώμα, ευωδιά! Τα χέρια της αγγίζουν τα μπερδεμένα της μαλλιά που θυμόταν όμορφα, μεταξωτά.

Το άσχημο τέρας που κάποτε τινάζονταν μέσα από τη ματιά, το στόμα και τα χέρια του πατέρα της, είναι ακόμα εκεί δίπλα για να της θυμίσει τα παλιά.

Με χέρια μουδιασμένα το παραμερίζει, σπάει το κουκούλι της αδιαφορίας που την τυλίγει και σπρώχνει το καπάκι για να βγει. Τότε η ομάδα φωνάζει δυνατά:

«Κρατήσου γερά», αρπάζουν τη βαλίτσα στα χέρια τους και την πετούν μακριά.

Ανοίγει η κλειδωνιά και από μέσα το κοριτσάκι ξεμυτά. Τα μαλλιά της είναι πάλι απαλά, η ματιά της γαλήνια και γλυκιά!

Εβίτα Ζιούδρου

Ψάχνοντας για τα ωραία και τ' αληθινά!

Μια φορά κι έναν καιρό υπήρχε μια χώρα ονόματι «Ε...Λαδάκι Plan B», όπου ζούσαν πολλών ειδών πλάσματα –κυρίως «βρώμικα» ζώα, σιχαμεροί οργανισμοί, αρπαχτικά και πολλά-πολλά μυρμηγκάκια.

Μεταξύ αυτών υπήρχαν σαφώς και ορισμένα χαρισματικά πλάσματα, που ψάχνοντας για τα ωραία και τα ατόφια της ζωής -ευτυχώς- μέσα τους πάντα άφηναν χώρο για το «όραμα»...

Έτσι, μια μέρα, όσα από αυτά «σήκωσαν το βλέμμα τους στον ουρανό» είδαν ένα ονειρώδες κάλεσμα σε ένα «Μεταπτυχιακό Ζωής». Σοφές κουκουβάγιες, περήφανοι αετοί και άλλες εξαιρετικές υπάρξεις συναντήθηκαν με σκοπό να ξεκινήσουν ένα συνεργατικό, βιωματικό «ταξίδι» σε έναν αλληλεπιδραστικό, μετασχηματιστικό «παραδεισένιο κόσμο». Απ' αυτά –ξέρετε- που δεν δίνουν απλώς νόημα στη ζωή, αλλά ενδεχομένως την αλλάζουν άρδην...

ΥΓ. «Είναι τα βλέφαρά μου διάφανες αυλαίες. Όταν τ'ανοίγω βλέπω εμπρός μου ό,τι κι αν τύχει. Όταν τα κλείνω βλέπω εμπρός μου ό,τι ποθώ»... είχε πει κάποτε ο Εμπειρικός. Εγώ, αυτά τα τελευταία σαββατοκύριακα της ζωής μου όταν τ'άχω ανοικτά βλέπω εμπρός μου αυτά που ποθώ. 9 (Το ΥΓ δεν μετριέται....)

Πόπη Θραψανιώτη

“Ένα αλλιώτικο Βαγόني”

Βρίσκομαι στο τελευταίο βαγόني του τρένου. Γύρω μου, ένας κύριος κρατά μια τσάντα, μία ηλικιωμένη κοιτά το ρολόι της και ένας νέος κουνά νευρικά το πόδι του. Προσπαθώ να μαντέψω τι σκέφτονται όμως ένας θόρυβος με επαναφέρει. Το βαγόني ακινητοποιείται και ακούγεται η μελωδία από το βαλς της Αμελί. Χορεύουμε μαγεμένοι. Ο κύριος κάνει έντονες κινήσεις σα να βρίσκεται σε ένα ξέφρενο πάρτυ, η ηλικιωμένη είναι μία μπαλαρίνα και ο νέος κάνει ακροβατικά. Ο καθένας γράφει στο βαγόني όσα λέει η ψυχή του. Λέξεις ξεπηδούν και συνθέτουν ιστορίες. Ξάφνου η μουσική σταματά. Κοιτάζω το καθένα τους και χαμογελώ. Είδα στη ψυχή τους, είδα τα όνειρα, τους φόβους τους και μία αλήθεια από όλους τους μοναδική!

Ράνια Καρακώστα

Στο μυαλό μιας Ζακυνθινιάς Τσουρεκόπιπτας

Έρχομαι από ένα καταπράσινο νησί σ' έναν τόπο ιστορικό όπου ένα πρωτοποριακό μεταπτυχιακό μόλις ξεκινάει! Έχω βάλει τα καλά μου και φοράω τα ακριβά αρώματά μου, με κανέλα και σταφίδα έχω εμπλουτιστεί και προσπάθεια πολύ έκανα να βγω αφράτη και τσουπωτή. Όμως δεν μου είπαν πως θα είμαι με τη δίδυμη αδερφή μου και θα βρίσκομαι σ' ένα πλούσιο τραπέζι που έχει όλα τα καλούδια. Σαν τελειώναν τα καλούδια πίστευα πως θα ερχόταν και η δική μου η σειρά με σκοπό να καταπλήξω 32 εκλεπτυσμένους ουρανίσκους. Έβλεπα να καταβροχθίζουν με μανία τη δίδυμη αδερφή μου και για μένα ούτε σημασία. Παρέμεινα εκεί όλο το βράδυ μες την γυαλιστερή μου ζελατίνα και την αστραφτερή μου ζαχαρίνα να καρτερώ πεινασμένα ανθρωπάκια και εκλεπτυσμένα στοματάκια...

Σοφία Καραμάνου

Η Ρόδα Ροδαλία ταξιδεύει

«Είμαι η Ρόδα Ροδαλία, αριστερή μπροστινή πατούσα ενός γκρι αυτοκινήτου. Κυλούσα χωρίς να πιάνω μεγάλες ταχύτητες, μέσα στο καυσαέριο, σταμάτα, ξεκίνα, έπηξα στη μονοτονία...

Αλλά τον τελευταίο καιρό ζω ριψοκίνδυνα, πιάνω μέχρι και 140 χιλιόμετρα! Η αλήθεια είναι ότι λαχανιάζω λιγάκι και χρειάζεται να παίρνω διαφραγματικές αναπνοές γιατί στο κεφάλι μου έχω μια μικρή τρυπίτσα και χάνω αέρα και αν δεν ανασάνω βαθειά μπορεί να ξεφουσκώσω. Αλλά έτσι όπως στριφογυρίζω γρήγορα πάνω στην ασφαλτο, νιώθω σαν να χορεύω και είναι σαν να τα βλέπω όλα μέσα από ένα φωτεινό πολύχρωμο καλειδοσκόπιο.

Εισπνοή – Εκπνοή, τέρμα τα γκάζια και φύγαμε για Ναύπλιο!»

Μαργαρίτα Καστρινού

Μήπως το τέλος είναι αρχή και η αρχή ένα τέλος;

Εκείνο το πρωινό, τα πόδια της δεν την οδηγούσαν πουθενά. Το είχε σίγουρο, κι όμως! Ήταν απέξω. Ήταν σίγουρη πως η πόρτα θα άνοιγε, θα έβλεπε όλα αυτά τα πρόσωπα που τόσο λαχταρούσε, θα μάθαινε καινούργια πράγματα, θα έδινε και θα έπαιρνε αγάπη. Η πόρτα όμως ήταν κλειστή. Ησυχία από μέσα, τρικυμία στην καρδιά της.

Γύρισε, χαμήλωσε τα μάτια και έφυγε, να κάνει μια μεγάλη βόλτα εκεί που τόσο αγαπούσε. Θα γυρνούσε αργότερα, μήπως και θα άλλαζε κάτι. Μήπως η πόρτα άνοιγε... Μα στο πρώτο γύρισμα του κεφαλιού, απ' τη γωνιά του δρόμου, αντί για φίλους αντίκρουσε το τέλος. Ήταν άραγε αυτό το τέλος;

Βαγγέλης Κτιστόπουλος

“ΜΗΝ ΠΑΤΑΤΕ ΤΗΝ ΑΞΙΟΠΡΕΠΕΙΑ ΜΟΥ”**ΝΑΥΠΛΙΟ 27/09/14**

Καθόλου δουλειά...

Άνθρωποι έχουν σκυμμένα τα κεφάλια τους στα βιβλία...

Φαίνονται ξενυχτισμένοι ...κρατάνε ήδη στα χέρια τους καφέδες και μπουκάλια με νερό.

Άλλοι αγχωμένοι , άλλοι σκεπτικοί...

ΝΑΥΠΛΙΟ 7/10/14

Που καιρός για καφέ ...

Άνθρωποι μπαινοβγαίνουν φουριόζοι, κρατάνε χαρτιά στα χέρια τους, φωνάζουν...

«Πρέπει να βγει η βαθμολογία σήμερα»... «Έπεσε το δίκτυο»...

ΝΑΥΠΛΙΟ 18/10/14

Ξεκίνησε το μεταπτυχιακό! Άνθρωποι παίζουν, τραγουδούν, χαμογελάνε, συζητούν...

Φέρνουν καφέδες, τσουρέκια, κριτσίνια,... κουλούρες από τη Ζάκυνθο....

Τι θα απογίνω....

Η ίδια δουλειά 24 ώρες το 24ωρο επί 365 ημέρες 11 χρόνια τώρα.

Άτιμος ο ανταγωνισμός. ... 2,30€ η μερίδα στο εστιατόριο....

ΥΓ: Προς μεταπτυχιακούς φοιτητές: Σας ικετεύω, ξανασκεφτείτε το, μην πατάτε την αξιοπρέπεια μου....

Σκέψεις ταπεινές ενός αυτόματου πωλητή τροφίμων...

Βασιλεία Μάκρα

Κάποτε μια αμυγδαλιά...

Κάποτε ήταν μια αμυγδαλιά. Ζούσε σε μια πανέμορφη γλάστρα στο μπαλκόνι του πέμπτου ορόφου μιας αριστοκρατικής πολυκατοικίας. Της άρεσε να βλέπει τον κόσμο να απλώνεται κάτω από τις ρίζες της. Χαιρόταν την ανατολή και τη δύση του ήλιου, τα φθινοπωρινά απογεύματα και τις ανοιξιάτικες μπόρες. Όμως ένιωθε περιορισμένη στη γλάστρα της, δεν υπήρχε χώρος.

Όσπου μια μέρα έγινε το θαύμα. Την μετέφεραν σε ένα κτήμα στην εξοχή και την φύτεψαν μαζί με άλλες αμυγδαλιές. Η χαρά της ήταν μεγάλη. Επιτέλους μπορούσε να απλώσει τις ρίζες της στο χώμα, να αντλήσει πολύτιμα στοιχεία από το γόνιμο έδαφος και να αναπτυχθεί. Ήταν ωραία.....Ο ήλιος ζέσταινε τον κορμό της , η βροχή την ξεδιψούσε και τα πουλιά της έφερναν νέα από τον έξω κόσμο. Τώρα δεν ήταν μόνη, είχε συντροφιά τις άλλες αμυγδαλιές οι οποίες την συμβούλευαν και την προστάτευαν όποτε χρειαζόνταν. Σιγά σιγά δυνάμωσε, ψήλωσε και τώρα είναι ανθισμένη σε ένα κτήμα γεμάτο ανθισμένες αμυγδαλιές.. Σε λίγο καιρό θα δέσουν οι καρποί τους. Τελικά αυτό το κτήμα δεν θα το άλλαζε με τίποτα!

Κωνσταντίνα Μάρα

Συνομιλία με ένα άγαλμα.

Όλοι οι μεγάλοι κι οι μικροί δρόμοι σε οδηγούσαν σε εκείνον. Κάποιες φορές μπροστά του. Σε κοιτούσε με μάτια διαπεραστικά. Άλλες πάλι φορές με θέα την πλάτη του, να βλέπεις την κίνηση τού πανωφοριού. Λεπτά χαρακτηριστικά, μυτερό πηγούνι, ένα αδιόρατο χαμόγελο που έκρυβε την ευγένεια της ψυχής του. Αλλαγές των γραμμών του προσώπου ανάλογα με την ένταση του φωτός. Μεταμόρφωση. Το κεφάλι αλλάζει θέση, το κορμί του αλλάζει κέντρο βάρους. Μέθη. Άλλοτε, το χαμόγελό του αποκτά συμπόνια, άλλοτε γίνεται πολύ ειρωνικό. Μπροστά του, εγώ ! Είμαι στο Ναύπλιο, νέα αρχή. Ξύπνημα των αισθήσεων. Μέσα στο μυαλό μου γεννιούνται ιδέες. Ωχ, με αυτά και με εκείνα βλέπω ότι έχω αργήσει. Με περιμένουν στο πανεπιστήμιο. Φεύγω, έφυγα, γίνομαι καπνός!

Γιώργος Μάρδας

Οι εξερευνητές της ευλογημένης γης

Το λιμάνι ήταν γεμάτο κόσμο, φωνές, παιδιά και ζώα, άλλοι πήγαιναν κι άλλοι έρχονταν, κάπου εκεί στην άκρη ήταν και το μικρό καράβι με το μεταξωτό πανί. Ένας ένας κατέφταναν οι επιβάτες του, ψάχνοντας μέσα στο πλήθος, μα όσο οι ματιές τους διασταυρώνονταν, όλες οι αμφιβολίες εξατμίζονταν στη ζεστασιά του δειλινού. Πριν καλά καλά να το πάρουν χαμπάρι η καπετάνισσα είχε σηκώσει την άγκυρα. Η αποστολή τους ήταν ιερή, τόσο ιερή που δεν μιλούσαν γι' αυτό, μόνο συχνά και κάπως κρυφά δάκρυζαν από την περηφάνια και την ευθύνη κι αμέσως μετά ξεσπούσαν σε βροντερά γέλια, κατά βάθος ήξεραν.

Σάντρα Μαυροειδή

Ο Γρηγορούλης και η Αργορούλα

Ο Γρηγορούλης ο λαγός κάθε ΣΚ έβλεπε τη χελωνίτσα Αργορούλα να φεύγει χαράματα, να γυρνάει το βράδυ.

-Πού πηγαίνεις; τη ρώτησε.

-Ακολουθήσέ με! του απάντησε.

Ο Γρηγορούλης την ακολούθησε και τι είδε: Η Αργορούλα έκανε...Μεταπτυχιακό!

-Ω, θα τρελαθώ! μονολογούσε. Αυτή που δεν μπορεί να πάρει τα πόδια της; Πότε θα το τελειώσει; Άκουσα μια συμφοιτήτριά της σκυλίτσα (Λιούμπω τη φώναζαν), να λέει ότι θα πηγαينوέρχονται για ένα χρόνο. Τόσο ταχύρρυθμο...Μα είναι δυνατόν; Έχει η Αργορούλα τέτοιο ρυθμό; Και πώς αυτό το ΠΜΣ ή ΜΠΣ (δεν θυμάμαι καλά), μου ξέφυγε εμένα; Α, θα ντροπιαστώ στη γειτονιά. Εγώ, είμαι ο ταχύρρυθμος. Θα πάω κι εγώ του χρόνου.

Μαρία Μπακοπούλου

Το πάρτι

Μια μέρα η Ελπίδα και η Αισιοδοξία, φίλες αχώριστες από χρόνια, έκαναν πάρτι. Η πρόσκληση, έγραφε:

*«Σας περιμένουμε όλους στο πάρτι μας στο Τμήμα Θεατρικών Σπουδών του Πανεπιστημίου Πελοποννήσου. Το πάρτι ξεκινά τον Οκτώβρη του 2014 και θα κρατήσει ενάμιση χρόνο, γι' αυτό φορέστε άνετα ρούχα. Φέρτε μαζί σας μόνο την όρεξη για μάθηση και για παιχνίδι. **ΠΡΟΣΟΧΗ:** Στο πάρτι μας μπορούν να έρθουν μόνο όσοι θέλουν να ξαναγίνουν παιδιά».*

Έφτασαν, λοιπόν, νωρίς το πρωί οι 32 τολμηροί καλεσμένοι και ρίχτηκαν με τα μούτρα στο παιχνίδι. Όσο πιο πολύ έπαιζαν, τόσο πιο πολύ μάθαιναν. Όσο πιο πολύ μάθαιναν, τόσο πιο πολύ χαίρονταν. Όσο πιο πολύ χαίρονταν, τόσο πιο πολύ ήθελαν να παίξουν. Μέχρι το βράδυ είχαν γίνει πάλι όλοι παιδιά και ένιωθαν σαν να ήταν μια οικογένεια. Θα έμεναν με μεγάλη χαρά και το υπόλοιπο διάστημα. Αποφάσισαν μάλιστα να ονομάσουν το πάρτι «Μεταπτυχιακό».

Ευαγγελία Νάκου

Ένα αληθινό παραμύθι

Μια φορά κι έναν καιρό ήταν ένα μυρμηγκάκι. Κουβαλώντας έναν σπόρο στην πλάτη του, συνάντησε μια μυρμηγκοφωλιά. Εκεί είδε τη βασίλισσα Άλκηστη.

-Για να κουβαλάς τέτοιο σπόρο είσαι ικανό.

Τότε ήρθε το βασιλόπουλο, ο Αστέριος.

-Για να μείνεις μαζί μας πρέπει να μεταφέρεις 3.500 σπόρους στην αποθήκη μέχρι τις 14 Νοέμβρη.

Το μυρμηγκάκι πανικοβλήθηκε. Τότε συνάντησε την Μπέτυ:

- Θα σου δείξω τον τρόπο!

Έπειτα βρήκε την Όλγα:

-Φτιάξε μια ομάδα!

Κατόπιν συνάντησε τη Χριστίνα:

-Φτιάξε γλυπτά με σπόρους!

Το μυρμηγκάκι έφτιαξε την ομάδα του. Τέλος έρχεται ένα σοφό μυρμήγκι, ο Old Bastard!

-Ελάτε να γιορτάσουμε!

Κι όλοι άρχισαν να τραγουδούν:

-Siahambacoculiniguco...

Βασιλική Ξυλά

“Η Κιβωτός της γνώσης”

Κάποτε, υπήρχε ένα μαγικό πλοίο, που όποιος μέσα έμπαινε, θα γεύοταν τη χαρά της γνώσης και της δημιουργίας. Ξεκίνησε λοιπόν για μακρινό ταξίδι. Πέρασε από τη Ζάκυνθο, τις Σέρρες, το Κρανίδι και μάζεψε πολλά παιδιά, που θέλανε να μάθουν, που αγαπούν το θέατρο, τη τέχνη, τα βιβλία. Το караβάκι γέμισε και δεν χωρούσαν άλλοι και όλοι “ENOUGH” με μια φωνή φώναξαν οι δασκάλοι. Και για όσους δεν κατάλαβαν έβαλαν και ταμπέλα, ταμπέλα που έγραφε “ENOUGH”, πάνω απ’ τη προπέλα. Και άνθρωποι που βλέπανε απ τη στεριά το πλοίο, διαβάζαν τη ταμπέλα του, κι ας φαίνεται αστείο, “Enough-πλοίο” το φωνάζανε, κόψανε και το “Η” (“e”), στην ιστορία “Ναύπλιο” έμεινε το σκαρί.

Χριστίνα Παπαοικονόμου-Σιδέρη

Απόδραση

Ένα άσπρο χαρτί όπου όλοι γράφουν τι είναι γι' αυτούς το Μεταπτυχιακό. Ξάφνου το βλέμμα σκοντάφτει στη λέξη που έγραψε η διπλανή: «Απόδραση». Τινάζεται. Αυτή η λέξη- που εκείνη δεν έγραψε - συμπυκνώνει όλα τα νοήματα.

Απόδραση από μια ζωή καλοκουρδισμένη με βάση τα πρέπει και τα μη, από όλους τους ρόλους που έχει παίξει με επιτυχία · αόρατα νήματα που την κινούν προς διάφορες, συχνά αντίθετες κατευθύνσεις. Μια ευκαιρία να βγει απ' την εικόνα της και να εξερευνήσει αγνοημένες εναλλακτικές δυνατότητες.

Στο μάθημα το σκουριασμένο της Εγώ δοκιμάζει ελεύθερες πτώσεις, προκειμένου να μάθει να πετά. Όταν τελειώσουν τρέχει ανανεωμένη σ' εκείνον. Η πόλη ιδανικό σκηνικό για έναν έρωτα. Η απόδραση οδηγεί στον αληθινό εαυτό .

Μαρία Παρασκευοπούλου

Ημερολόγιο του Φιφίνο

Σάββατο 18/10

Σήμερα η βαρετή καθημερινότητά μου άλλαξε ριζικά, γεγονός σπάνιο για μια μύγα!

Σ' αυτή τη μεγάλη αίθουσα με τις περίεργες κουρτίνες κόσμος και κοσμάκης άρχισε να διαταράζει την ηρεμία μας. Άνθρωποι περίεργοι μπήκαν, ουσιαστικά εισέβαλαν, στον χώρο μας. Ναι εισέβαλαν. Γιατί τα Σάββατα και οι Κυριακές ήταν ημέρες ραστώνης για μας χωρίς επικίνδυνα ανθρώπινα χέρια και πόδια να μας καταδιώκουν...

Σήμερα όμως πόδια και χέρια έτρεχαν δεξιά και αριστερά, κορμιά ξάπλωναν στο πάτωμά , στο ζεστό ξύλινο πάτωμα, δάχτυλα άγγιζαν κάθε σημείο της φωλιάς μας ενώ μας καταδίωκαν. Φυσούσαν και ξεφυσούσαν μάλιστα απηυδισμένοι για τη δική μας παρουσία! Ποιοι; Αυτοί οι εισβολείς... χμμμ ένα τραπέζι γεμάτο λιχουδιές ξέσκεπες από ενοχλητικά σελοφάν το μόνο καταφύγιό μας!

Κατερίνα Πετροκοκκίνου

Συνταγή για Μεταπτυχιακούς φοιτητές

Παίρνουμε το Τμήμα Θεατρικών Σπουδών και προσθέτουμε την Άλκηστις με τη Λιούμπω, έπειτα προσθέτουμε φρέσκο Τσιάρα σε μεγάλη δόση.

Αφού πάρουν μια βράση, τους αποσύρουμε από τη φωτιά και προσθέτουμε ένα κουτάλι σούπας Rammenter, ένα κουταλάκι του γλυκού Γιαννούλη και ανακατεύουμε καλά. Βάζουμε το μίγμα στο ψυγείο για τη νύχτα και την επόμενη μέρα ρίχνουμε στην κατσαρόλα φρεσκοτριμμένη Κωνσταντίνου, Ζώνιου όσο επιθυμούμε και πασπαλίζουμε με αναστοχασμό της Άλκηστις.

Αν το θέλουμε καυτερό και πιπεράτο προσθέτουμε μία Πόπη και έναν Φραγκίσκο (χωρίς να το πούμε στη Νικόλ). Αφήνουμε για λίγο στο φούρνο και απολαμβάνουμε με την ομάδα!

Φραγκίσκος Σαργολόγος

Ευεργετική βροχή

Φθινοπωρινό απόγευμα. Έξω ο γκρι ουρανός, τα βαρυ-φορτωμένα σύννεφα. Μέσα στην απρόσωπη ορθογώνια αίθουσα σου ζητούν να πάρεις συνέντευξη στα πλαίσια αναστοχαστικής άσκησης.

_ Μα τι; Είναι έτσι απλό;

Εσωτερικό τρέμουλο, χάνεις τα λόγια σου, το μυαλό σου αδειάζει...

Κοιτάς γύρω τα 31 πρόσωπα... δεν ανησυχούν!.

Γρήγορα έρχεται η σειρά σου και...να η αυτοεκπληρούμενη πρόβλεψή σου! Νώθεις πως υστερείς σε σχέση με τα λαμπερά πλάσματα της ομάδας σου.

Μόνο μέχρι το επόμενο πρωί, που ανοίγοντας τα μάτια σου λες:

_ Θέλεις ή δε θέλεις;

.....Και τότε, σε πλημμυρίζει η μαγεία, αυτή που σε άγγιξε και κάθε μέρα η διάθεσή σου είναι απεριγράπτη.

_Μα ναι, ξεκίνησε η ευεργετική βροχούλα που είχε αργήσει να ρθει!

Μαρία Σκαρπέντζου

Χωρίς τίτλο.

Περπατώ αργά...πρώτη φορά το σώμα βαρύ. Δεν αντέχει. Τι έγινε; Τι άλλαξε;
Όλα ήταν σταθερά, αθόρυβα, ρευστά. Τώρα .....ο δρόμος μοιάζει μακρύς...
Θα φτάσω;

Όλα μακραίνουν και η απόσταση φωνάζει βοήθεια!. Όχι! Μπορώ! Περπατώ
γρήγορα... πέφτω...αααα...

πονάωωωω

Μα.. τι συμβαίνει; Φτερουγίσματα, Περιστερία! Πάνω, γύρω, με περιεργάζονται... και
εγώ..

Τόσο διαφορετικά: χρώμα, μυρωδιά, μέγεθος, ματιά, λαλιά, και τόσο ίδια! Πόσα είναι;
31; Τί κάνουν;

Ζυγιάζουν κάτι. Η γλώσσα οικεία και... Γρήγορα, μεθοδικά παίρνουν θέσεις.
Αποφάσισαν; Τι; Ένα τεράστιο πουλί! Πώς; Τόσο λίγα! Τόσο μικρά! Με προσκαλούν.

Ανέβα. Που; Πάνω μας! .Δεν έχω επιλογή. Και ... ναι!. Πετάωωωωω

Τώρα ξέρω. Ο δρόμος για την χαρά, τη ζωή είναι κοντά....

θα φτάσω!!

Εύη Σταθογιαννοπούλου

=

Το όνειρο

Ένας κύκλος, ένας κύκλος από ανθρώπους, ένας κύκλος από ανθρώπους διαφορετικούς νιώθω ότι λειτουργεί σαν ένα άτομο που γεννά πυρηνική ενέργεια. Δύναμη και δυναμική που παράγεται άμεσα και χωρίς κόπο. Άνθρωποι διαφορετικοί, αλλιώτικοι ο ένας από τον άλλο κάθονται σε κύκλο. Δημιουργούν, μοιράζονται, επικοινωνούν και ο ένας ακούει τον άλλο, νοιάζεται για τον άλλο. Νιώθω ασφαλής, προστατευμένη, σίγουρη. Ο κύκλος μετατρέπεται σε άλλους ομόκεντρους κύκλους και μεταδίδει ενέργεια. Γίνεται ένας ιπτάμενος δίσκος που ταξιδεύει στο διάστημα. Ταξίδι σε άλλους πλανήτες με στόχο την εξερεύνηση. Ο δίσκος χάνεται μέσα στο σκοτάδι τον απορροφά το άγνωστο, που είναι πηχτό και ζεστό σαν μανιταρόσουπα.

Ξυπνώ με μια αίσθηση ευχαρίστησης και πληρότητας. Σα να είδα κάτι που απλώς προϋπήρχε. Υπήρχε, αλλά δεν το ήξερα... Καλημέρα!!!!

Σοφία Στενού

ΕΒΕΛ

Μια φορά κι έναν καιρό ήταν μια μικρή πεταλούδα, η **Εβέλ**. Ζούσε με τους γονείς της στην **Πεταλουδοχώρα**. Μία μέρα πήρε την απόφαση να **εξερευνήσει** τον κόσμο. Όταν το ανακοίνωσε στους γονείς της εκείνοι τρόμαξαν «Είσαι 15 χρόνων, **δεν θα τα καταφέρεις**».

Η Εβέλ είχε πάρει την **απόφαση** της. Μάζεψε τα πράγματά της κι έφυγε. Μόλις βγήκε από το σπίτι φύσηξε ένας δυνατός αέρας που την παρέσυρε μακριά στη **Ναυπλιοχώρα**.

Η Εβέλ **φοβήθηκε**, πίστεψε ότι είχε χαθεί.

Ξαφνικά, πέρασαν δίπλα της **31** πεταλούδες. Την είδαν μόνη και της είπαν «**Έλα μαζί μας**, πάμε να βρούμε νέκταρ στις πιο όμορφες πορτοκαλιές του κόσμου».

Η **περιπέτεια** ξεκίνησε, θα τα καταφέρει η Εβέλ;

Ελπίδα Στράτου

1200 Κυβικά Εκατοστά

Σκρουντ! Μπαχ! Βγγγνννν! Σφφφρρρρρρρρρρρρ! Μπουμ!

-Φύγε, είναι η σειρά μου! Όχι. Δική μου σειρά είναι! Στην άκρη, έρχομαιαγιααγια! Μη με σκουντάς!

-Στοπ! Ηρεμήστε για λίγο σας παρακαλώ.

Και εσείς... μην τις παρεξηγείτε. Είναι που έχουν λίγο χώρο και είναι τόσες πολλές. Πρέπει να βρουν τη σειρά τους και το κουτάκι τους σ' αυτά τα 1200 κυβικά εκατοστά. Και βιάζονται να προλάβουν πριν να έρθουν οι επόμενες. Κάθε βράδυ τα ίδια και τα ίδια.

Όμως, τα τελευταία βράδια έχουν γίνει περισσότερες και είναι πολύ πιο ζωηρές. Νομίζω πως κάτι έχει γίνει εκεί έξω! Δεν εξηγείται αλλιώς. Και εκτός από ζωηρές, είναι και πιο χαρούμενες, πιο λαμπερές μα και πιο περίπλοκες. Θα πρέπει να δω τι συμβαίνει.

(Υ.Γ: Οι ήχοι προσπάθησαν να γίνουν λέξεις. Τελικά δεν τα κατάφεραν. Ίσως την επόμενη φορά.)

Τσεκούρα Χριστίνα

Δυναμική αρχή

Στην πόλη τριγυρνούσε κόσμος και καμιά τριανταριά άνθρωποι βρέθηκαν έξω από ένα τριγωνικό κτήριο. Ξαφνικά ένα άσπρο μαλλιαρό σκυλάκι γάβγισε δυνατά. Όλοι τρομοκρατήθηκαν: Μια κυρία ούρλιαξε, μια άλλη άρχισε να τρέχει, κάποιος κρύφτηκε πίσω από την διπλανή του, και αυτή σκόνταψε πάνω στην μπροστινή της, της οποίας ο καφές προσγειώθηκε πάνω σε έναν νεαρό. Εκείνος έβγαλε την μόλις βρεγμένη μπλούζα του και όλα τα βλέμματα στράφηκαν πάνω του. Έτρεξε τότε να κρυφτεί μέσα στο κτήριο. Καθώς ανέβαινε την εσωτερική σκάλα έπιανε ό,τι αντικείμενο έβρισκε και το φορούσε: υφάσματα, καπέλα, κορδέλες. Οι άλλοι ακολουθούσαν το παράδειγμά του. Μπήκαν όλοι σε μια ευρύχωρη αίθουσα και άρχισαν να ανταλλάσσουν τα αξεσουάρ τους, να κάνουν πειράγματα, να γελούν και να τραγουδούν...

Αφροδίτη Χαραλαμπίκη

Ευτυχώς που έχω κάνει χρόνια ψυχοθεραπεία...

Την προηγούμενη εβδομάδα πήγα στο δημοτικό σχολείο της ξαδερφούλας μου και παρακολούθησα το μάθημα θεατρικού παιχνιδιού το οποίο δίδασκε θεατρολόγος. Ο λόγος της επίσκεψής μου ήταν το γεγονός ότι η θεατρολόγος στην προετοιμασία της παράστασης για την 28^η Οκτωβρίου δεν έδωσε κάποιο ρόλο στη φίλη της διότι ήταν "άσχημη και χοντρή", σύμφωνα με τα λεγόμενά της. Έκατσα λοιπόν σε μια γωνία ώστε να μην ενοχλώ. Το θλιβερό είναι ότι στην απέναντι γωνία κάθονταν κι άλλα έξι παιδάκια, σαν αγαλματάκια διότι σύμφωνα με τη θεατρολόγο, δεν της ταίριαζαν για κάποιο ρόλο. .Ευτυχώς που έχω κάνει χρόνια ψυχοθεραπεία κι έχω μάθει να ελέγχω τον θυμό μου!!!

Κατερίνα Χάσκα
